

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság ***Budapesten, 2010. év november hó 4. napján*** megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t:

A hivatalos személy által kötelességszegéssel elkövetett vesztegetés büntette és más bűncselekmény miatt I. r. vádlott és társai ellen indult bűnügyben a Pest Megyei Bíróság 21.B.40/2009/27. számú ítéletét I. rendű és III. rendű vádlottak vonatkozásában ***helybenhagyja.***

Kötelezi I. rendű vádlottat az elsőfokú eljárás során felmerült ***11.250,- (tizenegyezer-kettőszázötven) forint,*** valamint a másodfokú eljárás során felmerült ***6.000,- (hatezer) forint bűnügyi költség*** megfizetésére.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

A Pest Megyei Bíróság a 2009. év november hó 23. napján kelt 21.B.40/2009/27. számú ítéletével I. r. vádlottat társtettesként elkövetett vesztegetés büntette (Btk. 250. § (1) és (3) bekezdés I. fordulata) miatt 1 évi, végrehajtásában 2 évi próbaidőre felfüggesztett börtönbüntetésre,

a III. r. vádlottat társtettesként elkövetett vesztegetés büntette (Btk. 250. § (1) és (3) bekezdés I. fordulata) miatt szintén 1 évi, végrehajtásában 2 évi próbaidőre felfüggesztett börtönbüntetésre ítélte.

Mindkét vádlottal szemben 2.500-2.500,- forint erejéig vagyonekobzást rendelt el. Ellenben I. r. vádlottat az ellene 1 rb. társtettesként elkövetett vesztegetés büntette (Btk. 250. § (1) és (3) bekezdés I. fordulata) és 1 rb. társtettesként elkövetett magánokirat-hamisítás vétsége (Btk. 276. §) miatt emelt vád alól felmentette.

Kötelezte I. r. vádlottat az eljárás során felmerült bűnügyi költség részbeni megfizetésére, megállapította, hogy a fennmaradó bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítéletet az ügyész tudomásul vette, ellene az I. r. és a III. r. vádlott, valamint védőik felmentés végett jelentettek be fellebbezést.

Az ítéletet a II. r. vádlott és védője tudomásul vette.

A II. r. vádlottal szemben a felmentő ítélet a kihirdetésekor elsőfokon jogerőre emelkedett.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.9/2010/1. számú átiratában - képviselője a nyilvános ülésen nem vett részt - az elsőfokú bíróságnak a rendelkezésre álló bizonyítékok mérlegelésével megállapított tényállását megalapozottnak, a vádlottak bűnösségét, a cselekmény minősítését törvényesnek jelölte meg.

Indítványozta az enyhítő körülmények közül a büntetlen előéletre hivatkozás mellőzését, figyelemmel arra, hogy ez alkalmazási feltétel a vádlottak esetében, ugyanakkor további súlyosító körülményként indítványozta értékelni, hogy a cselekmény alkalmas a rendőrségbe vetett közbizalom megingatására.

A kiszabott büntetést törvényesnek jelölte meg, enyhítését nem látta indokoltnak. Álláspontja szerint tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a vádlottakat előzetes mentesítésben részesítette és annak indokát sem adta.

A megváltozott bűnösségi körülményekre is figyelemmel az előzetes mentesítés mellőzésére, egyebekben a megyei bíróság ítéletének helybenhagyására tett indítványt mindkét vádlott esetében.

Az I. r. vádlott védője a felmentés iránt előterjesztett fellebbezését a nyilvános ülésen fenntartotta, arra hivatkozva, hogy az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékokból helytelen következtetéseket vont. Álláspontja szerint 1. számú tanú szavahihetősége megkérdőjelezhető, illetve a tanú nem ismerte fel a vádlottakban a vele szemben intézkedő rendőröket sem.

Nem tartotta életszerűnek, hogy a két vádlott egy kis összegért kockára tegye a munkáját és az egzisztenciáját. Hivatkozott továbbá arra is, hogy az I. r. vádlott a parancsnoki vélemény szerint megfelelő munkatárs volt, jó munkát végzett, ezért az előzetes mentesítés megvonása megtorló jellegű lenne vele szemben.

A III. r. vádlott védője írásban is indokolta a perorvoslatát, melyet a nyilvános ülésen is fenntartott.

Beadványában hivatkozott arra, hogy a vádlottak terhére rótt jelentéstételi kötelezettség elmulasztása, a figyelmeztetés alkalmazásakor a védelem által beszerzett bizonyíték alapján a vádlottak terhére tényegesen nem volt felróható tekintettel arra, hogy a hivatkozott 22/2007. ORFK utasítás csak a vádbeli eseményt követően, 2009. év augusztus hó 7. napján érkezett a ...Rendőrkapitányságra, így a rendelkezéseit nem is lehetett addig betartani. Annak anyaga sem lett ismertetve a ...Rendőrkapitányság állományával.

Kiemelte, hogy miután a két rendőr a szabálysértést észlelte kötelesek voltak a Szolgálati Szabályzat értelmében intézkedést kezdeményezni, amely így szükséges és törvényes intézkedés volt. Ellenben a bejelentési kötelezettség nem állt fenn. Emellett a ...Rendőrkapitányság Közrendvédelmi Osztály eligazító beszámolólapja, amely rendszeresített formanyomtatvány, a figyelmeztetést, mint intézkedést nem jelölte meg, ekként ezen intézkedési módról a beszámolást sem követelte meg, mivel a formanyomtatvány ilyet nem tartalmazott.

Az I. r. vádlott védőjéhez hasonlóan hivatkozott arra, hogy az 1. számú tanú a fényképes felismerésre bemutatásnál nem ismerte fel a vele szemben intézkedő

vádlottakat, illetve az általa megjelölt 2-es és 5-ös számú képen, nem is a vádlottak szerepeltek.

Álláspontja szerint az ítélet tényállása megalapozatlan, ezért a tényálláshoz kötöttség elve nem érvényesülhet. Részletesen kifejtette azt, hogy az 1. számú tanú magára is terhelő nyilatkozata ellenére miért nem lehet kizárólag arra a következtetésre jutni, hogy a tanú szavahihető. E körben véleménye szerint logikus következtetés lehet az is, hogy a tanú valójában csak „életrevalóságát akarta fitogtatni a főnökének", vagy a „imponálni akart „csinos ...nének" és „attól tarthatott, hogy, ha esetleg kiderülne nagyotmondása, abban az esetben ott lebeg a feje felett, hogy hamisan vádolta a rendőröket", valamint „joggal tarthatott attól, hogy amennyiben feltárná a valóságot, akkor büntetőeljárás indulhatna ellene", továbbá „számolnia kellett azzal, hogy emiatt a mindennapi helyi érintkezéseiben a szűkebb közösség elmarasztalná, kirekesztené, megbízhatatlannak tartaná", illetve „a munkáltatója bizalomvesztése miatt a munkája is veszélybe kerülhet".

A védő által kifejtettek szerint ezen állításoknak ugyanúgy reális az alapja, mint a megyei bíróság által megállapítottaknak. Ezt követően részletesen elemezte az 1. számú tanú vallomásait, kiemelve, hogy több kisebb jelentőségű kérdésben ellentmondásos vallomást tett, ami vitathatóvá teszi a szavahiűségét. Az I. r. vádlott védőjéhez hasonlóan kifejtette, hogy ennyi pénzért a vádlottak munkájukat karrierjüket, stb. nem logikus, hogy veszélyeztetnék, egyébként is a rendőrök amennyiben vesztegetési kísérletet lepleznek le, jutalomban és soron kívül előléptetésben részesülhetnek volna.

Mindezekre tekintettel indítványozta, hogy az ítélet tábla eltérő tényállást állapítson meg, mely szerint szabályos intézkedést folytattak le a vádlottak és nem követtek el bűncselekményt, kérte a felmentésüket.

A Fővárosi Ítélet tábla a védelmi fellebbezések alapján eljárva a Be. 348. § (1) bekezdésére figyelemmel a Pest Megyei Bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárást teljes terjedelmében felülbírált.

Megállapította, hogy a megyei bíróság eljárásban a büntetőeljárás törvény rendelkezéseit megtartotta, az ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, a rendelkezésre álló bizonyítékokat számba vette és értékelte, mérlegelési jogkörében állapította meg a tényállást és indokolási kötelezettségének is eleget tett.

A Pest Megyei Bíróság részletesen és alaposan indokolta, hogy a két vádlott tagadásával szemben miért az 1. számú tanú vallomására, valamint az azt megerősítő 1., 2. és 3. számú tanúk vallomásaira alapította a tényállását. Az elsőfokú bíróság logikus és irathű értékelésével szemben semmi nem támasztotta alá azt a felvetést, hogy a tanú akár bosszúból a rendőri intézkedés kifogásolása miatt, akár nagyotmondásból vagy akár kolleganőjének való imponálása, stb. miatt talált volna ki ilyen történetet, amely szerint nemcsak a rendőröket, hanem saját magát is bűncselekmény elkövetésével vádolja.

Megjegyzte az ítélet tábla, hogy ez a védelmi érvelés, amely egy állítólagos, a tanú részére szerencsésen záruló rendőri intézkedésből egy saját magát és a rendőröket is bűncselekménnyel vádoló vesztegetési történetet kreáló tanú esetét állította fel, a bizonyítás anyaga alapján minden alapot nélkülöző feltételezés.

Mindemellett a védelem a 22/2007. ORFK utasításnak a vádlottak által történő megismerhetőségével kapcsolatban a beadványában alapos kétségeket támasztott, ezért azt, illetve az azzal kapcsolatosan tett megállapításokat az ítéltábla a bizonyítékok köréből kirekeszti. Ez azonban a bűnösség megállapítására kihatással nem volt, tekintettel arra, hogy a marasztaló tényállás alapvetően eddig sem a hivatkozott ORFK utasításon, annak esetleges be nem tartásán alapult.

Észlelte az ítéltábla, hogy a III. r. vádlott védőjének írásbeli beadványában a felismertetések kapcsán rögzítettek pontatlanok és hiányosak. Egyrészt azért, mert a nyomozás során bemutatott fényképek közül a 2. számú kép ténylegesen a III. r. vádlottat ábrázolja, másrészt szintén a nyomozás során lefolytatott szembesítéseken a tanú úgy nyilatkozott, hogy felismeri a vele szemben intézkedő rendőröket.

Ehhez képest kétségtelen tény, hogy a tárgyaláson már úgy nyilatkozott, hogy nem ismeri fel a jelenlévő vádlottakban a vele szemben intézkedő rendőröket, de arra is hivatkozott, hogy már régen történt az intézkedés és a szembesítési jegyzőkönyvek felolvasását követően az abban foglaltakat fenntartotta, mivel azok közelebb voltak a történetekhez.

Ellenben az ítéltábla kiemeli, hogy az intézkedő két vádlott sem ismerte fel a tanút, ennek ellenére az nem volt vitatott, hogy a kérdéses intézkedés a tanúval szemben megtörtént, abban a két vádlott vett részt. Az sem kérdéses az ítéltábla álláspontja szerint, hogy a két vádlott jogosult volt intézkedés kezdeményezésére és lefolytatására. Nyilván nem is ez lett a terhükre róva, hanem az, hogy az intézkedésük bűncselekmény elkövetésébe, vesztegetésbe fordult át.

A felsorolt terhelő bizonyítékok, és a logikus ténybeli következtetések mellett önmagában nem érv, hogy adott esetben a vádlottaknak nem érdemes ilyen kis összegért a hivatásukat, egzisztenciájukat, stb. kockáztatni.

Az elsőfokú bíróság ítéletében a fentiekén túlmenően is részletesen, színvonalasan indokolta döntését, az indokolási kötelezettségének maradéktalanul eleget tett.

A Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság ítélete mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében foglalt megalapozatlansági okoktól, ezért a másodfokú felülbírálat alapját képezi.

Erre tekintettel a védelmi fellebbezések alapvetően az elsőfokú bíróság mérlegelési tevékenységét támadják, amely azonban a felülmérlegelés tilalmába ütközik.

A kifejtettekre tekintettel a felmentésre irányuló védelmi fellebbezések nem vezettek eredményre.

Az elsőfokú bíróság a megalapozott tényállásból okszerűen következtetett a két vádlott bűnösségére és törvényes a cselekmény jogi minősítése is.

A büntetés kiszabása körében értékelendő enyhítő körülmények közül a Fővárosi Ítéltábla mellőzte a büntetlen előéletre történő utalást, tekintettel arra, hogy alkalmazási feltétel a vádlottaknál. Emellett sem látta azonban indokoltnak az ítéltábla, hogy az elsőfokú bíróság által alkalmazott előzetes mentesítést mellőzze, figyelemmel a vádlottak igen pozitív parancsnoki jellemzésére is.

A Fővárosi Ítéltábla a kifejtettekre figyelemmel az elsőfokú bíróság valamennyi rendelkezésében törvényes ítéletét a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A bűnügyi költség megfizetésére az ítéltábla az I. r. vádlottat a Be. 338. § (1) és a Be. 381. § (1) bekezdése alapján kötelezte.

B u d a p e s t, 2010. év november hó 4. napján

***Dr. Tóth Éva s.k.
a tanács elnöke***

***Dr. Bartkó Levente s.k.
előadó bíró***

***Dr. Mató Ágnes s.k.
bíró***

A Pest Megyei Bíróság 21.B.40/2009/27. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla, mint a másodfokú bíróság 1.Bf.9/2010/7. számú végzése folytán az I. r. és a III. r. vádlottakkal szemben jogerős - a szabadságvesztés végrehajtását felfüggesztő rendelkezés kivételével - és végrehajtható!

Budapest, 2010. év november hó 4. napján

***Dr. Tóth Éva s.k.
a tanács elnöke***

***Kiadmány hitelül:
tiszttviselő***